

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉ NEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupeného JUDr. Karlem Hájkem, advokátem se sídlem V Závětří 4, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní příhrádka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2007, čj. OAM-1-522/VL-18-11-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, čj. 60 Az 72/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, čj. 60 Az 72/2007 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna advokáta JUDr. Karla Hájka **se určuje** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2007, čj. OAM-1-522/VL-18-11-2007, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 13. 12. 2007, čj. 60 Az 72/2007 - 33, zamítl.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené

rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel uvedl, že žil v České republice na základě vládního stipendia ke studiu ekonomie v Ostravě a během tohoto pobytu poskytl politicky zaměřené interview rádiu Liberty, v němž kritizoval ekonomický rozvoj v Uzbekistánu. Od poskytnutí rozhovoru mu uzbecké státní orgány odmítly prodloužit platnost pasu, který potřebuje k tomu, aby mohl v České republice dále studovat. Za této situace stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný ani krajský soud nezpochybnují, že stěžovatel předmětný rozhovor poskytl, nezpochybnují ani potíže, které mu následně nastaly, krajský soud dokonce při ústním jednání nevyloučil možnost podřaditelnosti těchto potíží pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Podřazení případu pod § 12 písm. b) zákona o azylu však nebylo v posuzované věci zkoumáno z důvodu aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, odůvodněné existencí výjezdního příkazu. Žalovaný a poté i krajský soud usoudili, že existuje-li výjezdní příkaz, je nutno na věc nahlížet tímto prizmatem, a stěžovatel tedy žádal o mezinárodní ochranu *a priori* s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, tzn. nedůvodně. Tato úvaha je podle stěžovatele chybná a odůvodnění rozsudku krajského soudu je nesrozumitelné, zejména v návaznosti na ústní jednání ve věci.

Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li (1) patrná snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv žadatel (2) mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a (3) pokud žadatel neprokáže opak. Stěžovatel přitom o mezinárodní ochranu nemohl požádat dříve, protože jeho důvody dříve neexistovaly, ty vznikly až po rozhovoru v České republice, jde tedy o typický případ tzv. uprchlíka na místě. Stěžovatel naopak po celou dobu správního i soudního řízení prokazuje, že podstatou jeho žádosti není výjezdní příkaz a následná snaha o legalizaci pobytu v České republice, ale obava, jež vyvstala po poskytnutí interview, následném opakovaném nevydání cestovního pasu a po sdělení uzbeckých úředníků otci stěžovatele, že „*pas nebude vydán a at' se zeptá svého syna, co to poskytl za rozhovor*“.

Stěžovatel se domnívá, že pokud je možné konstatovat existenci azylově relevantních obav, není možné aplikovat bez dalšího § 16 zákona o azylu, neboť žádost už pojmově není zjevně nedůvodná. V takovém případě je naopak žádost hodna věcného zkoumání důvodnosti. Žalovaný a krajský soud tak podle stěžovatele porušili § 16 odst. 2 zákona o azylu, který chybně aplikovali, a také závazek plynoucí z článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání, neboť stěžovatel po celou dobu řízení vyjadřuje azylově relevantní důvodné obavy z návratu do Uzbekistánu. Stěžovatelova kritika ekonomicko politické situace v Uzbekistánu v kontextu nedemokratických poměrů a praktik vyšetřovacích orgánů v Uzbekistánu by v případě nuceného návratu stěžovatele znamenala porušení citovaného mezinárodního závazku. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že popsaná chybná formalistická aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu v obecné rovině je pochybením, které přesahuje jeho zájmy. Kasační stížnost proto splňuje kritéria přijatelnosti podle § 104a s. ř. s.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III.3

Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, a je tedy přijatelná (§ 104a s. ř. s.).

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz, na jehož podrobné a precizní odůvodnění v této souvislosti pro stručnost odkazuje, vyslovil, že eurokonformní výklad § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být následující: *„jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal [POUZE] s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak“*. Jen takový výklad je v souladu s články 13 a 18 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“), ve spojení s článkem 23 odst. 4 písm. i) a j) Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, (dále jen „procedurální směrnice“). Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu vyžaduje třístupňový test: (1) zda hrozí žadateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat. Při posuzování třetího bodu testu přitom leží důkazní břemeno výhradně na žadateli.

Nejvyšší správní soud aplikoval uvedený třístupňový test vyplývající z § 16 odst. 2 zákona o azylu na posuzovaný případ takto:

V posuzované věci je nesporné, že stěžovateli hrozí správní vyhoštění. Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu totiž nevyžaduje existenci pravomocného rozhodnutí o vyhoštění, je pouze třeba, aby byla prokázána existence „hrozícího vyhoštění“. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je odrazem zkušenosti, že valná většina žádostí o mezinárodní ochranu podaných až poté, co žadateli bylo uděleno správní vyhoštění (byť by se jednalo o rozhodnutí napadené odvoláním, příp. žalobou a následně třeba i zrušené), je účelová. První podmínka stanovená v § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. hrozící vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, reflektuje tuto zkušenost a presumuje, že taková opožděná žádost výrazně snižuje věrohodnost dotčeného žadatele (srov. rovněž shora citovaný rozsudek sp. zn. 5 Azs 24/2008). V posuzované věci byl stěžovateli vystaven výjezdní příkaz do 5. 7. 2007. Jakkoliv výjezdní příkaz není založen ve správním spisu, tato skutečnost jednoznačně vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, z Předávacího protokolu cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, jež jsou součástí spisového materiálu, i z tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti (zde bez specifikace doby) a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 7. 2007 – viz protokol založený ve správním spisu.

Za nesporné naopak nelze považovat naplnění druhé podmínky, tedy zda stěžovatel mohl podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení tvrdil, že o mezinárodní ochranu nemohl požádat dříve, protože jeho důvody dříve neexistovaly. Do České republiky přicestoval v září 2005 na základě vládního stipendia České republiky ke studiu ekonomie. Důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu však na jeho straně

vznikly až po poskytnutí rozhovoru pro rádio Liberty v srpnu 2006, který učinil během svého pobytu v České republice a v němž kritizoval ekonomický rozvoj v Uzbekistánu. Státní orgány v zemi původu mu poté od září 2006 opakovaně odmítají vydat cestovní pas, který potřebuje k pokračování ve studijním pobytu v České republice, a to s odvoláním na předmětný rozhlasový rozhovor. Podle stěžovatele jde o typický případ tzv. uprchlíka na místě. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí naopak uvedl, že platnost cestovního dokladu stěžovateli skončila dne 19. 8. 2006, ale vízum měl platné do dne 19. 5. 2007, po skončení platnosti víza mu byl vystaven třicetidenní výjezdní příkaz a poté, co na něj nevycestoval, výjezdní vízum platné do dne 5. 7. 2007. Ačkoliv měl stěžovatel možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, učinil tak až po vystavení výjezdního víza, navíc v předposlední den platnosti tohoto víza. Skutečnosti, které stěžovatel uvedl, mu přitom byly známy již dříve.

Pro posouzení otázky, zda stěžovatel mohl podat žádost o mezinárodní ochranu dříve, je nutné zabývat se tím, zda je na případ stěžovatele aplikovatelný institut uprchlíka *sur place* či beneficianta doplňkové ochrany *sur place* ve smyslu článku 5 kvalifikační směrnice (potřeba mezinárodní ochrany vznikající na místě). Podle tohoto ustanovení mohou být odůvodněná obava z pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy založeny na událostech, k nimž došlo po odjezdu žadatele ze země původu; odůvodněná obava z pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy mohou být založeny na činnosti, kterou žadatel vyvíjel po opuštění země původu, zejména pokud se zjistí, že činnost, o kterou se dotýčná žádost opírá, představuje vyjádření a pokračování názorů a přesvědčení, které měl žadatel v zemi původu. V posledním odstavci citovaného ustanovení je stanovena následující výjimka: aniž je dotčena Ženevská úmluva, mohou členské státy rozhodnout, že žadateli, který podává následnou žádost, se postavení uprchlíka obvykle nepřizná, je-li nebezpečí pronásledování založeno na okolnostech, které vyvolal sám žadatel po opuštění země původu.

K institutu uprchlíka *sur place* se v minulosti vyjádřil i Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2002, čj. 5 A 746/2000 - 31, v němž vyslovil, že: „Uprchlíkem na místě („*sur place*“) je osoba, u níž obava z pronásledování ve státě, jehož státní občanství má, vznikne až v době jejího pobytu na území cizího státu, a to v důsledku změny politické, národnostní či náboženské situace ve státě jejího státního občanství, nebo v důsledku veřejných aktivit této osoby vyvíjených až v cizím státě proti vládnoucímu režimu domovského státu. To, zda se cizí státní příslušník v cizím státě, v němž pobývá, stane uprchlíkem na místě, přísluší nesporně posuzovat státu, kde se osoba přiznání takového postavení poprvé dovolá, a zpravidla jako v tomto případě jde o cizí zemi, kde se osoba zdržuje v době, kdy taková situace (změna režimu v jeho domovském státě) nastala, popř. kde cizí státní občan politické aktivity vyvíjel.“

Ve vztahu k druhé zákonné podmínce aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, lze uzavřít, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí se splněním této podmínky dostatečně nevypořádal, a to zejména vzhledem ke kontextu celého případu (viz dále). Žalovaný zejména řádně nezkoumal a nepostavil na jisto, kdy podle něj mohl stěžovatel z jím tvrzených důvodů o mezinárodní ochranu požádat. V této souvislosti se Nejvyššímu správnímu soudu jeví věrohodným zdůvodnění stěžovatele, proč o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně poté, co zjistil, že má problémy s platností svého cestovního pasu, které uvedl při ústním jednání u krajského soudu dne 13. 12. 2007, a sice že vycházel z toho, že v zemi původu bylo jeho otci opakovaně sdělováno, že cestovní pas bude vydán. Pro posouzení této otázky, se měl žalovaný zabývat mj. tím, zda na stěžovatelův případ není aplikovatelný institut uprchlíka *sur place* či beneficianta doplňkové ochrany *sur place*.

V posuzované věci je rovněž sporné naplnění třetí podmínky aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“

s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Jak bylo uvedeno shora, citované ustanovení v podstatě obsahuje vyvratitelnou domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podaná až ve chvíli, kdy žadatelí hrozí vyhoštění, byla účelová. Důkazní břemeno, že tomu tak není, leží výhradně na žadateli. Žadatel tedy může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Zásadním, nikoliv však vylučným faktorem (viz typicky právě institut *sur place* či beneficenta doplňkové ochrany *sur place*), pro posouzení tohoto třetího bodu testu je mj. délka času, jež uplynula od chvíle, kdy žadatel začal pobývat na území České republiky nelegálně, do udělení rozhodnutí o správním vyhoštění či obdobného rozhodnutí správního orgánu, popř. od chvíle, kdy se vyskytly tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany či se o nich žadatel dozvěděl, do podání žádosti. Mezi další faktory patří věrohodnost tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě společensko politická situace v zemi původu žadatele. Nicméně je nutné mít stále na paměti, že žádost o mezinárodní ochranu je nutné posuzovat jako celek a podání žádosti o mezinárodní ochranu až v případě hrozícího vyhoštění je pouze jedno z kritérií, byť nepochybně významné, v celkovém posouzení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rovněž shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 24/2008).

Stěžovatel po celou dobu správního i soudního řízení tvrdil, že podstatou jeho žádosti není vydaný výjezdní příkaz a následná snaha o legalizaci pobytu v České republice, ale obava z návratu do Uzbekistánu, jež vyvstala po poskytnutí rozhovoru pro rádio Liberty a následném opakovaném nevydání cestovního pasu otci stěžovatele. Tvrdil rovněž, že má za to, že jeho telefonické rozhovory z České republiky s rodiči v Uzbekistánu jsou odposlouchávány. Žalovaný ani krajský soud nezpochybnili, že stěžovatel předmětný rozhovor poskytl, nezpochybnili ani potíže, které mu následně nastaly v zemi původu. Podřaditelnost případu stěžovatele pod § 12 písm. b) zákona o azylu nebyla v posuzované věci zkoumána z důvodu aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, odůvodněné existencí výjezdního příkazu. Žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, proto neprováděl dokazování k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany, ani k situaci v zemi původu. Nejvyšší správní soud připouští, že tento postup je v souladu s jeho dřívější judikaturou k § 16 odst. 2 zákona o azylu, resp. v § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu před novelou č. 350/2005 Sb., nicméně - jak bylo zdůvodněno shora - tento postup po uplynutí lhůty pro transpozici kvalifikační směrnice neobstojí.

Žalovaný proto bude muset v dalším řízení provést dokazování k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany, a k situaci v zemi původu.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že již v minulosti vyslovil, že není rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu určitá politická práva prosazoval nebo určité politické názory zastával, ale zda mu tyto aktivity mohly být přisuzovány a zda v důsledku toho byl pronásledován nebo se odůvodněně pronásledování mohl obávat; důležité tedy je, zda mu pronásledování reálně hrozí nebo zda jsou jeho obavy opodstatněné v době podání žádosti o mezinárodní ochranu a v případě návratu (srov. usnesení ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 53/2008 - 66, www.nssoud.cz, zejm. rekapitulace kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, s jehož právním názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil). Pohledem článku 10 odst. 1 písm. e) a odst. 2 kvalifikační směrnice není rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu sám aktivně vyjadřoval politickou podporu konkrétní politické straně, a dokonce ani to, zda s ní jakkoliv jinak sympatizoval; dostatečným je již to, že mu státní orgány veřejné moci tuto politickou afilii připisovaly (srov. rozsudek ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008 - 67, www.nssoud.cz). Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že pro shledání pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů není vždy potřeba aktivní

vystupování na veřejnosti či členství v politické straně, nýbrž je třeba přihlídnout k tomu, jaká forma je dostatečná k pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu, s přihlídnutím k jejím charakteristikám (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz).

Ve vztahu k naplnění třetí (a poslední) podmínky aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, lze uzavřít takto: Tato podmínka představuje vyvratitelnou domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podaná až ve chvíli, kdy žadatel hrozí vyhoštění, byla účelová. Chce-li tedy žadatel zvrátit aplikaci zákonné domněnky o účelovosti své žádosti, musí prokázat, že ji nepodal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Tomu ovšem zároveň odpovídá právo žadatele pokusit se prokázat jiný cíl podání žádosti o mezinárodní ochranu. Toto právo stěžovatele žalovaný v posuzovaném případě porušil, když ze skutečnosti, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co mu byl vydán výjezdní příkaz, bez dalšího dovodil, že žádost byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a je tudíž v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu zjevně nedůvodná. Žalovaný neprováděl žádné dokazování k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany, ani k situaci v zemi původu, a dostatečně stěžovateli neumožnil prokázat i existenci dalších důvodů pro podání žádosti. S tvrzeními stěžovatele ohledně obav z pronásledování v případě návratu do země původu se relevantním způsobem nevypořádal ani nedal stěžovateli dostatečný prostor tato svá tvrzení prokázat (mj. tím, že tato tvrzení nezpochybnil a jejich prokázání nepožadoval, stěžovatel se proto mohl důvodně domnívat, že jeho tvrzení jsou dostatečná). Aniž by Nejvyšší správní soud mohl na tomto místě předjímat závěry, které žalovaný učiní na základě doplněného důkazního řízení, poznamenává v této souvislosti, že stěžovatelovo tvrzení o jeho obavách z pronásledování v případě jeho návratu do Uzbekistánu z důvodu kritiky ekonomicko politické situace v Uzbekistánu v rozhlasovém rozhovoru, doplněné o konkrétní tvrzené potíže se získáním cestovního pasu v zemi původu v návaznosti na předmětný rozhovor, které je vnitřně konzistentní a logické, se mu v kontextu zřejmě nedemokratických poměrů v Uzbekistánu nejeví jako zjevně nedůvodné.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shledal důvodnou stížní námitku nesprávného posouzení § 16 odst. 2 zákona o azylu krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřisvědčil naopak námitkám vad správního řízení, pro něž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, konkrétní procesní pochybení i nedostatečné odůvodnění určitých otázek v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu, jsou totiž bezprostředním důsledkem nesprávného právního posouzení věci žalovaným, resp. krajským soudem, tzn. nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.).

V podání ze dne 25. 9. 2008 ustanovený zástupce požádal soud, „*aby o odměně advokáta bylo soudem rozhodnuto na základě skutečností zřejmých ze spisu + dvě návštěvy žalobce v advokátní kanceláři*“. Ze soudního spisu vyplývá, že ustanovený zástupce v posuzované věci provedl jeden úkon právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen advokátní tarif). Návštěva klienta v advokátní kanceláři nepředstavuje bez dalšího úkon právní služby podle § 11 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava věci) a dále 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 advokátního tarifu, celkem 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 věta druhá s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Částka 2856 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu